

се сторила днес след обяд, и погледът му се насочи към другото легло. Не, наистина, какво ставаше с него? Тая нежна, млада жена, която от няколко години му бе поскъпа дори от собственото му съществуване, чието тяло той чувствуваше като част от своето, чиято мисъл смяташе, че познава до най-нищожните капризи, до най-нелогичните и смешни завои — всичко това се отместваше сега някъде далеч, далеч, в една друга действителност, дето само неговото отражение присъствуваше, а той самия, истинския, той лежеше на това хотелско легло и гледаше като равнодушен зрител. Мигар не я обича вече? Той поклати глава и по лицето му мина усмивка на дълбока нежност. Не, не е това! Но колко много неща има всеки от нас зад себе си, колко тревоги, страдания, обич — които са били смятани на времето за единствени, съдбовни, неповторими! . . . Какво остава от тия безкрайни или бързи часове, в които човек влага без остатък цялата си същност, когато всичко изгаря в часове на наслада или отчаяние? . . . Нищо, нищо, дори и пепел.

По стълбите на хотела затропа човек, качи се, чу се сънливия глас на прислуж-